

Hồi 24

Kim Dao Quyết Hạ Kẻ Thù

Hỏa Phụng Thoát Chết Mặc Dù Trọng Thương

Hỏa Phụng Tiên Cô vì bị thiệt thòi như vừa rồi, nên cá tánh nóng nảy của bà ta liền nổi dậy, do đó khi trông thấy Lữ Đằng Không vung dao quét thẳng vào hạ bộ của mình thì liền quát to lên một tiếng, rồi chẳng những không nhảy lùi, mà trái lại tràn về phía trước thêm một thanh sắt nhọn nữa. Kế đó, bà ta lại vung ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân lên, dùng thế Đảo Phong Trạ Hỏa, bắt từ trên đỉnh đầu của Lữ Đằng Không giáng xuống nhanh như gió hốt.

Lúc bấy giờ, đôi bên đều dùng toàn những thế võ hiểm hóc nhất nhằm sát hại đối phương, khiến những người ở bên ngoài nhìn vào không khỏi hết sức hãi kinh.

Nếu thế võ của Lữ Đằng Không thu được kết quả, thì chắc chắn đôi chân của Hỏa Phụng Tiên Cô sẽ bị ngọn đại đao trong tay ông ta chặt đứt tiện. Nhưng trái lại, ông ta cũng không làm sao tránh khỏi ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân của Hỏa Phụng Tiên Cô giáng xuống nát ngườu cả chiếc đầu!

Hai thế võ của đôi bên đều được sử dụng qua toàn bộ chân lực trong người, nên xem ra chắc chắn cả hai đều phải mất mạng!

Hỏa Phụng Tiên Cô có ý muốn lấy mạng đối mạng với Lữ Đằng Không, song riêng Lữ Đằng Không lại không có ý định như thế. Vì hôm nay ông ta đến đây để truy tìm kẻ thù, chẳng phải riêng gì một mình Hỏa Phụng Tiên Cô mà còn có cả Lục Chỉ Tiên Sinh và số người của Quỷ Thánh Thanh Linh nữa!

Bởi thế, giờ đây ông ta lấy mạng đối mạng với Hỏa Phụng Tiên Cô, tuy những kẻ thù còn lại chắc chắn những vị sư huynh đệ trong phái Điểm Thương không khi nào lại chịu buông tha cho họ. Song ông ta thấy rằng, nếu được chính tay mình hạ sát thì vẫn thích thú hơn.

Nghĩ thế, khi ông ta thấy ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân của Hỏa Phụng Tiên Cô mang theo một luồng kinh lực mãnh liệt bắt từ trên giáng xuống, thì tự biết thế võ Trường Giang

Đông Triết của mình không làm sao có thể thu được kết quả theo ý muốn nữa. Bởi thế, ông ta liền nhanh nhẹn tràn thẳng người về phía trước, rồi đáp nhẹ nhàng lên đầu một que sắt nhọn.

Qua thuật khinh công ấy, Lữ Đằng Không đã chứng tỏ rõ ràng chân tài thực học của ông ta chứ chẳng phải cố tình biểu diễn để lòe mọi người.

Nếu là người không có trình độ khinh công cao tuyệt, thì chẳng những thân người không làm sao vọt được khoảng không một cách nhẹ nhàng, mà khi lướt tới trước bốn bước, chắc chắn sẽ phải rơi xuống mặt đất vì thân người vọt lên quá thấp.

Qua cái lướt tới ấy, Lữ Đằng Không đã tiến sát bên cạnh Hỏa Phụng Tiên Cô. Nhưng Hỏa Phụng Tiên Cô sau khi vung ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân giáng xuống, vì bất thần trông thấy trước mắt hoa lên rồi chẳng còn thấy Lữ Đằng Không đâu nữa, liền biết ngay là không hay. Do đó, bà ta chẳng cần suy nghĩ nhiều, nhanh nhẹn vung người ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân về phía sau...

Hỏa Phụng Tiên Cô dù sao cũng là một nhân vật nổi danh từ lâu, tuy thế võ quét ngược của bà ta hoàn toàn không có ý định chi trước, nhưng lại kịp thời và nhờ đó đã cứu nguy cho bà ta.

Vì Lữ Đằng Không vừa tràn đến sát bà ta, là đã nhanh như chớp vung ngọn đao lên chém thẳng xuống người bà ta ngay. Do đó, nếu Hỏa Phụng Tiên Cô còn chần chờ, thì chắc chắn không làm sao tránh khỏi bị hại dưới ngọn đao của đối phương!

Nhưng rất may là bà ta đang sinh nghi nên kịp thời quét ngược ra một thế võ để tự vệ.

Hai món binh khí vừa va chạm nhau thì dội ra ngay tức khắc! Nãy giờ, hai người chỉ mới đánh có bốn thế võ nhưng đều là những thế cao cường cả.

Chỉ cần một bên nào sử dụng thế võ của mình sai chạy trong đường tơ kẽ tóc thì chắc chắn sẽ bị đối phương sát hại ngay. Chính vì vậy nên cuộc giao tranh của hai người trở thành kinh khủng, khiến cho số nhân vật võ công còn kém sút nhìn đến phải trợn mắt há mồm, không ngớt tặc lưỡi ngợi khen!

Sau khi đôi bên vừa dang ra xa thì liền xáp lại ngay sử dụng toàn những thế tuyệt học, đánh nhau quyết liệt như trước!

Thân pháp của hai người đều nhanh nhẹn đến không ai tưởng tượng nổi, cứ bên này vọt lên thì bên kia rơi xuống, tuy cùng giao tranh trên đầu những que sắt nhọn, nhưng xem họ bình tĩnh và vững vàng như đứng trên mặt đất bằng, chẳng có vẻ chi là khó khăn cả.

Ngon Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân của Hỏa Phụng Tiên Cô vung lên nghe ào ào, ánh thép chói ngời lộng lộng từ trên đến dưới, nhưng ngọn Tử Kim Dao của Lữ Đằng Không cũng rít gió vèo vèo, gây thành những vệt sáng màu tía như chiếc cầu vồng, tạo nên một uy thế mãnh liệt vô song. Do đó, dù cho số nhân vật chung quanh hầu hết là những cao thủ đi đứng lâu năm trong giới giang hồ mà vẫn cho rằng đây là một cuộc giao tranh ít khi thấy.

Chẳng mấy chốc hai người đánh nhau đã trên hai mươi thế võ, nhưng xem tình hình thì nhất thời vẫn chưa định được sự thắng bại về ai.

Có lúc ai nấy trông thấy Lữ Đằng Không đang lâm vào một tình trạng hết sức hiểm nguy, nhưng chẳng mấy chốc sau ông ta lại giành được phần chủ động, đã dồn đối phương vào thế bị động suýt nữa nguy hiểm tính mạng.

Cuộc giao tranh lại qua non nửa tiếng đồng hồ nữa thì mọi người bỗng nghe Hàn Ngọc Hà kêu to lên rằng:

- Cha ơi! Nếu cha ở dưới suối vàng có linh thiêng thì tại sao cha không trợ lực để rửa mối thù này cho cha!

Tiếng quát của Hàn Ngọc Hà vừa dứt thì giữa Hỏa Phụng Tiên Cô và Lữ Đằng Không đang giao tranh trên đầu những que sắt nhọn ấy, bất thần thấy có một bóng người bay vọt thẳng lên không...!

Thì ra giữa lúc Hỏa Phụng Tiên Cô và Lữ Đằng Không đang đánh nhau quyết liệt, đôi bên đều tập trung tinh thần để theo dõi những thế tấn công của đối phương nên khi tiếng kêu to của Hàn Ngọc Hà vang lên và nhất là cô ta lại kêu gọi linh hồn của phụ thân mình là Kim Tiên Chấn Càn Khôn Hàn Tốn về trợ lực cho nàng rửa mối thù sát phụ, vậy thử hỏi hai đối phương nghe qua không kinh hoàng sao được!

Nhất là giữa Hỏa Phụng Tiên Cô và Hàn Tốn trước đây nguyên là một đôi bạn tình với nhau. Tuy về sau họ có sự hiểu lầm nên tình duyên mới bị đổ vỡ, song đến lúc tuổi về già thì họ lại có dịp trùng phùng như đã thấy.

Hỏa Phụng Tiên Cô có cá tánh rất nóng nảy, trong đời bà ta hề nói làm việc chi thì nhất định làm cho kỳ được, và khi đã làm xong bà ta không khi nào hối hận bao giờ. Thế nhưng cái chết quá thê thảm của Kim Tiên Chấn Càn Khôn Hàn Tốn đã làm cho bà ta đau đớn vô ngần.

Vì Kim Tiên Chấn Càn Khôn Hàn Tốn chính là đã bị chết dưới tay của bà ta!

Mặc dù lúc xảy ra tấn thảm kịch ấy, bà ta vẫn như người nửa tỉnh nửa mê, mọi việc xảy ra chúng tỏ có điều oái oăm bí mật, nhưng dù sao vẫn là do tay bà ta đã hạ sát Hàn Tốn.

Chính vì lẽ ấy nên vừa nghe tiếng kêu to của Hàn Ngọc Hà thì Hỏa Phụng Tiên Cô có cảm giác như bị một lưỡi dao sắc bén đâm thẳng vào tim mình vậy.

Nên Hỏa Phụng Tiên Cô cảm thấy trước lồng ngực bị đau buốt, và thế võ của bà ta đánh ra cũng vì đó mà chậm lại rất nhiều!

Lúc ấy, bà ta đang sử dụng thế Hỏa Nha Song Phi khiến ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân xoay chuyển vun vút, quét từ trái sang phải, nhắm tấn công vào ngay lồng ngực Lữ Đăng Không, nhưng đã bị tiếng kêu to của Hàn Ngọc Hà làm cho mất hẳn bình tĩnh, đôi tay vì thế cũng bị chậm lại.

Trong khi đó, Phi Hồ Lữ Đăng Không lại là nhân vật chẳng phải tầm thường, nên thoáng nhìn thấy thế võ của đối phương bị chậm đi, một cơ hội không thể bỏ qua được, ông ta vội vàng vận dụng sức mạnh xuống bàn chân, vọt lên khoảng không, vung ngọn Tử Kim Dao dùng thế Nhất Trụ Kinh Thiên công tới, quét qua sát ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân, rồi tiếp tục nhắm ngay lồng ngực của Hỏa Phụng Tiên Cô đâm tới, khi mũi đao thép sắp chạm đến lồng ngực của đối phương, ông ta liền hất nhẹ mũi đao lên, khiến nó chĩa thẳng vào cổ họng của Hỏa Phụng Tiên Cô!

Chỉ một thế võ mà Lữ Đăng Không đã nhắm tấn công vào hai nơi hiểm yếu của Hỏa Phụng Tiên Cô. Như vậy cũng đủ thấy đao pháp của ông ta hết sức kỳ tuyệt, ít có ai sánh kịp trên đời này.

Hỏa Phụng Tiên Cô vừa thấy ánh thép màu tía chói lên lập lòe thì món binh khí trong tay Lữ Đăng Không đã cuốn trước mặt mình khiến bà ta hết sức kinh hoảng, biết mình đang bị lâm nguy. Nhưng đã muộn quá rồi.

Do đó, Hỏa Phụng Tiên Cô chưa kịp đưa ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân lên đỡ thì đã thấy trước ngực đau nhói, vì đầu ngọn đao thép đã đâm sâu vào ngực bà ta đến ba tấc mộc!

Hỏa Phụng Tiên Cô liền thấy đôi mắt tối sầm, đầu óc choáng váng và tự biết mình đã bị thương trầm trọng. Nhưng bà ta cũng là một cao thủ thượng thặng trong võ lâm, nên dù đang ở trong tình trạng vô cùng nguy hiểm, song vẫn không quên mình đang đánh nhau với đối phương trên đầu những thanh sắt nhọn.

Do đó, bà ta thấy rằng nếu mình té khụy ngay xuống thì dù cho thanh đao của đối phương không sát hại được nhưng chắc chắn những thanh sắt nhọn ở dưới chân cũng sẽ xuyên thủng qua người mà phải mất mạng ngay tức khắc. Vì vậy, dù đang lúc vô cùng cấp

bách, bà ta vẫn cố gắng vận dụng chân khí trong người, rồi sử dụng tài khinh công tuyệt đỉnh nhún nhẹ đôi chân nhảy xéo lên khoảng không, nhờ thế chẳng những bà ta tránh khỏi được lưỡi đao thép của đối phương, mà đồng thời còn vượt ra khỏi bãi thép nhọn cắm trên đất ấy.

Nhưng lúc đó Hỏa Phụng Tiên Cô đang bị thương nặng nề, nên khi bà ta vọt người bay lên thì trước lồng ngực cũng đã bắn ra một vết máu đỏ ối nên bị ngất đi, không còn biết chi nữa cả!

Tất nhiên Hỏa Phụng Tiên Cô không còn làm sao có thể sử dụng thuật khinh công để đáp nhẹ một cách bình yên trở lên mặt đất, mà trái lại, ai nấy chỉ còn thấy tay chân của bà ta không ngớt bơi mạnh giữa khoảng không rồi bắt từ trên cao rơi nhanh trở xuống mặt đất...!

Lữ Đằng Không trông thấy Hỏa Phụng Tiên Cô mặc dù đã trọng thương mà còn có thể phi thân bay bổng lên khoảng không đến trên dưới hai trượng thì đoán biết thế đao vừa rồi của mình vẫn chưa thể sát hại được đối phương, vậy thử hỏi ông ta nào lại bằng lòng buông tha cho đối phương được?

Bởi thế, trong lúc Hỏa Phụng Tiên Cô đang bắt từ trên cao rơi trở xuống mặt đất, Lữ Đằng Không đã gầm lên một tiếng như sấm nổ, rồi phi thân bay vọt lên, dùng thế Tuyết Hoa Phiến Phiến gây thành bóng đao chập chờn, dày đặc cả không trung, nhắm toàn thân của Hỏa Phụng Tiên Cô chụp tới.

Thế đao ấy của Lữ Đằng Không, nếu quét trúng vào thân người của Hỏa Phụng Tiên Cô thì chắc chắn Hỏa Phụng Tiên Cô đành phải bị lưỡi đao chặt tan nát ra làm năm mười mảnh vụn!

Thế nhưng vì địa điểm giao tranh giữa hai người cách quần hùng khá xa, hơn nữa sự chiến bại của Hỏa Phụng Tiên Cô lại xảy ra quá đột ngột, nên mặc dù lúc ấy có người muốn tràn ra cứu nguy cho Hỏa Phụng Tiên Cô, song vẫn không làm sao kịp nữa.

Thanh Yến Khưu Quân Tố là một người đang tha thiết muốn cứu nguy cho Hỏa Phụng Tiên Cô nhất, nên bà ta liền lắc nhẹ thân mình, lướt thẳng về phía ấy nhanh như một luồng gió hốt. Song dù cho thuật khinh công của bà ta cao tột trên đời, nhưng xem ra cũng không làm thế nào kịp nữa...!

Số người có mặt chung quanh trông thấy thế, không ai bảo ai đều buột miệng ồ lên một tiếng kinh hoàng!

Nhưng ngay lúc đó, một sự diễn biến đột ngột xảy ra...

Vì vừa rồi khi Hỏa Phụng Tiên Cô đã bị thương và đã dùng toàn lực trong người vọt mạnh lên khoảng không nên đã vọt cao đến trên dưới hai trượng. Trái lại Lữ Đăng Không bay theo để tấn công thì ông ta lại không bay cao đến mức đó.

Việc ấy không phải vì trình độ kinh công của Lữ Đăng Không kém sút hơn Hỏa Phụng Tiên Cô mà chính vì Lữ Đăng Không đoán biết Hỏa Phụng Tiên Cô sẽ từ trên cao sa xuống. Vậy ông ta chỉ cần nhảy lên một trượng rồi sử dụng thế võ đánh ra, nhắm quét thẳng vào thân người Hỏa Phụng Tiên Cô thì sẽ ít nhọc sức và vẫn có thể hạ sát kẻ thù.

Nhưng có lẽ mạng sống của Hỏa Phụng Tiên Cô không bị chết dưới ngọn dao của Lữ Đăng Không, nên khi ông ta vừa vung dao đánh ra thế Tuyết Hoa Phiến Phiến và mũi dao sắp giáng thẳng vào người bà thì bất thần năm ngón tay phải của bà ta đã buông lỏng ra một cách vô thức, giữa lúc Hỏa Phụng Tiên Cô đang bị hôn mê. Nhưng hành động vô ý thức như vậy lại cứu được mạng bà ta.

Thì ra khi năm ngón tay của bà ta vừa buông lỏng ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân trong tay, bà ta liền bắt từ trên cao rơi xuống và lại may mắn rơi thẳng vào ngọn Tử Kim Dao của Lữ Đăng Không!

Nhờ thế những cái răng bén nhọn trên ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân liền khóa cứng lấy thanh Tử Kim Dao của đối phương lại, nên cái đà của Tử Kim Dao bị mất.

Nhờ vậy nên thế dao Tuyết Hoa Phiến Phiến không làm sao sử dụng được cho đến nơi đến chốn nữa, nên khi ngọn dao của Lữ Đăng Không bị chậm lại, thì Thanh Yến Khuu Quân Tố đã kịp thời lao mình đến nơi. Liền đó, ai nấy ngọn roi bạc trên tay phải của Thanh Yến Khuu Quân Tố liền được dùng thế Hậu Nghệ Xạ Nhật quét ra, trông chẳng khác nào một con măng xà lướt ra khỏi sơn động, nhắm quét thẳng về phía trước.

Đồng thời, tay trái của bà ta cũng nhanh nhẹn vung lên, tung ra một chưởng, gây thành một kinh lực xô thẳng vào người của Hỏa Phụng Tiên Cô.

Thanh Yến Khuu Quân Tố dù đang bay lơ lửng giữa khoảng không, thế mà vẫn có thể đánh ra liên tiếp hai thế võ nhanh như điện chớp, khiến cho mọi người có mặt ở chung quanh đều đồng thanh tán thưởng nhiệt liệt.

Lữ Đăng Không trông thấy ngọn roi của đối phương quét tới, không dám xem thường, vội vàng vung ngọn dao ra phía trước để đỡ. Nhưng ngặt vì lúc ấy ngọn dao của ông ta đang bị ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân khóa cứng nên khi ông ta vung ngọn dao ra thì ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân cũng được vung theo cùng một lúc.

Do đó khi ngọn roi của Khuru Quân Tố quét tới, ai nấy liền nghe một tiếng phập to vang lên, tức thì ngọn roi bạc ấy cũng liền bị những cái răng nhọn trên ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân kẹp chặt, không làm sao giật trở lại được nữa.

Cùng lúc ấy, Hỏa Phụng Tiên Cô đã được luồng chưởng lực của Khuru Quân Tố quét ra vừa rồi xô thẳng về phía ngoài. Bỗng từ trong nhóm người của Phi Yến Môn, có năm bóng đen phi thân lướt thẳng ra. Đoan Mộc Hồng là người lướt đi đầu, đã nhanh nhẹn đưa hai tay ra hứng lấy thân người của Hỏa Phụng Tiên Cô đang từ trên không trung sa xuống, rồi nhanh nhẹn mang bà ta trở về vùng đất riêng của Phi Yến Môn.

Khuru Quân Tố và Lữ Đăng Không sau khi thấy hai món binh khí bị dính cứng vào nhau thì cũng đã bắt từ trên đáp nhẹ trở xuống. Nhưng hai người chẳng phải đáp trở xuống mặt đất bằng mà trái lại đã đáp yên trên đầu những thanh sắt nhọn!

Trong khi hai bên đã đứng vững trên những thanh sắt ấy thì khoảng cách giữa họ không đầy bốn thước mộc, do đó cả hai bên nhanh nhẹn vung cánh tay trái lên, đồng loạt quét thẳng ra một chưởng về phía đối phương khi hai luồng chưởng lực chạm thẳng vào nhau, thân người họ bị chao động mạnh, nhưng cả hai đều đứng vững được trên những thanh sắt, không hề bị hất rơi xuống đất.

Lúc bấy giờ hai món binh khí của họ vẫn còn bị ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân kẹp cứng lấy, không làm thế nào giật trở về được.

Lữ Đăng Không trông thấy thế chưởng của mình vừa đánh ra, không thu được kết quả gì, bèn vội vàng giật mạnh cánh tay phải trở về, định kéo chú Khuru Quân Tố về phía trước. Nhưng cùng một lúc đó, Khuru Quân Tố cũng nhanh nhẹn giật mạnh cánh tay đang siết chặt ngọn roi nên hai người vô tình đã bắt đầu giao tranh về nội lực.

Bởi thế, sau một tiếng xoảng to, ai nấy liền trông thấy ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân đã bị hất bay thẳng lên lưng chừng trời!

Vì thế Thanh Yến Khuru Quân Tố và Lữ Đăng Không đều bị mất thăng bằng, khiến cả hai loạng choạng lùi ra sau độ bốn thước.

Lúc bấy giờ, đôi bên đều đang tức giận nên vừa lùi ra sau, cả hai lại nhún chân vọt mạnh tới, ra tay đánh nhau quyết liệt.

Riêng ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân sau khi bị hai luồng nội lực của Thanh Yến Khuru Quân Tố và Lữ Đăng Không hất bay lên lưng chừng trời, nó không ngót kêu ào ào giữa khoảng không và bay bỗng đến năm sáu trượng mới bắt đầu rơi trở về mặt đất. Nhưng trong

khi ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân ấy chưa kịp rơi xuống, ai nấy bỗng thấy có hai cô gái đồng loạt sử dụng thân pháp hết sức nhanh nhẹn lướt thẳng ra.

Hai cô gái ấy, một người nắm chặt trong tay một ngọn roi màu bạc sáng lóng lánh, và không ai khác hơn là Đoan Mộc Hồng trong Phi Yến Môn. Cô gái thứ hai trong tay cũng siết chặt một ngọn roi mềm, nhưng lại lấp lờ ánh vàng kim sáng rực và chính là Hàn Ngọc Hà.

Hai cô gái ấy liền nhắm ngay nơi ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân sắp rơi xuống, chạy nhanh tới như bay, chỉ trong chớp mắt sau là cả hai đã sắp chạm thẳng vào nhau. Và chừng đó đôi bên mới phát giác được là trước mặt mình đang có người chạy bay tới.

Bởi thế hai cô gái ấy đều không khỏi giật mình, liền nhanh nhẹn vung roi quét ra rồi nhảy lùi ra sau tức khắc.

Trong lúc đó, ai nấy đã nghe một tiếng phụp to và thấy ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân đã bắt đầu từ trên cao rơi xuống. Những chiếc răng nhọn của nó cắm phập vào đá và đứng vững.

Hàn Ngọc Hà vội vàng đưa chân tràn tới trước, vung roi quét thẳng ra nghe một tiếng vút, định dùng roi quấn lấy ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân kéo về phía mình. Nhưng Đoan Mộc Hồng sở dĩ lướt nhanh ra cũng chính là có ý định đoạt lấy ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân đó nên thử hỏi nàng nào chịu để cho Hàn Ngọc Hà đoạt mất đi?

Bởi thế Đoan Mộc Hồng liền nhanh nhẹn vung một cánh tay lên, khiến ngọn roi bạc cuốn tới nghe một tiếng soạt rồi giương thẳng đứng chằng khác nào một ngọn giáo, nhắm điểm thẳng vào Dương Cốc huyết nơi cổ tay của Hàn Ngọc Hà. Đồng thời nàng lại quát to rằng:

- Khá khen cho con tặc nữ kia! Người là kẻ đã vu cáo cho sư phụ và xem sư phụ chẳng khác chi một kẻ thù, vậy còn mặt mũi nào bước ra đoạt lấy ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân này nữa?

Hàn Ngọc Hà trong thấy đầu ngọn roi của đối phương công tới, bắt đắ dĩ phải thu cánh tay trở về. Và khi nàng ngược mặt nhìn lên thì mới trông thấy rõ đối phương là ai.

Cá tánh của Hàn Ngọc Hà vốn rất nóng nảy, hơn nữa lại nghe được lời nói có tính cách nhục mạ ấy của Đoan Mộc Hồng thì lửa giận liền cháy bùng bùng, không làm sao đè nén được nữa.

Bởi thế Hàn Ngọc Hà bèn cất giọng trong trẻo nạt to rồi đưa chân về phía trước, vung ngọn roi vàng quét tới vun vút nhắm công thẳng vào Đoan Mộc Hồng hai thế võ dồn dập.

Nhưng võ công của Đoan Mộc Hồng cũng chẳng phải tầm thường nên đã lách tránh khỏi hai thế võ của đối phương, đồng thời giữa cơn nguy cấp ấy, nàng lại có thể dùng ngay thế Lăng Dũng Tề Thiên phản công trả lại. Đôi bên đều sử dụng toàn những thế võ đánh nhanh nên chỉ trong nháy mắt, cả hai đã đánh qua bốn thế võ mãnh liệt. Nhưng ngay lúc ấy, bỗng quái nhân mang chiếc mặt địa ngòi trên đầu tảng đá cạnh đấy bất thần cất tiếng quát to rằng:

- Nếu còn muốn đánh nhau thì phải lên trên đầu những thanh sắt nhọn kia. Hai con bé kia, tại sao chưa chịu mau dừng tay lại?

Tiếng kêu to ấy của quái nhân nọ, Đoan Mộc Hồng và Hàn Ngọc Hà đều nghe rõ cả nhưng vì lúc bấy giờ cả hai đều đang tức giận, hơn nữa lại đang đánh hăng nên họ nào chịu dừng tay?

Rồi hai thế võ nữa lại qua.

Do đó quái nhân ấy bèn hừ lên một tiếng, rồi thân người bất thần vọt lên khoảng không và chỉ trong nháy mắt, ai nấy trông thấy ông ta lướt thẳng vào bóng roi chập chòn của đôi bên, rồi nhanh nhẹn nhảy lùi trở về chỗ cũ tức khắc.

Và khi quái nhân ấy đã nhảy lùi ra xa thì Hàn Ngọc Hà và Đoan Mộc Hồng đều đứng trơ ra, không còn nhúc nhích được nữa!

Số người chung quanh thấy thế đều lấy làm lạ. Trước tiên, ai ai cũng ngỡ là quái nhân nọ đã nhanh nhẹn lướt sát đến hai người rồi xuống tay khóa cứng huyết đạo của họ nên họ mới đứng trơ người ra. Song kịp khi ai nấy định thần xem kỹ lại thì mới hết sức kinh hoàng.

Vì sợ dĩ Hàn Ngọc Hà và Đoan Mộc Hồng đứng yên không nhúc nhích được nữa, chính vì đuôi hai ngọn roi của họ đã bị cột dính vào nhau thành một cái gút, chẳng làm thế nào giật trở về được nữa.

Tất nhiên cái gút ấy là do quái nhân nọ vừa rồi đã tràn tới và cột cứng lấy. Chúng tỏ thủ pháp của ông ta hết sức nhanh nhẹn, hiểm có trên đời!

Sau đấy quái nhân bèn cất giọng lạnh lùng nói:

- Hai con bé người không bằng lòng nghe theo lời khuyên nhủ của ta, vậy chờ xem hai người làm cách nào chấm dứt cuộc giao tranh này cho biết!

Lúc ấy, Hàn Ngọc Hà và Đoan Mộc Hồng đều trợn to đôi mắt đầy vẻ giận dữ nhìn chòng chọc vào nhau. Nhưng vì hai món binh khí của họ đã bị cột gút lại nên không làm thế nào thu trở về được nữa, nên nhất thời cũng đành bó tay, không biết phải đối phó ra sao cả.

Quái nhân ấy lại cất tiếng to cười ha hả nói:

- Chờ một chốc nữa hai người sẽ lên trên những thanh sắt nhọn kia mà tranh tài cao thấp và ai đắc thắng sẽ lấy ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân. Vậy các người hà tất phải nôn nóng trong nhất thời!

Nói dứt lời quái nhân ấy lại phi thân lướt thẳng trở về xuống đất, bước đến giữa hai người thò tay ra mở lấy cái gút trên đầu hai ngọn roi. Nhờ thế Hàn Ngọc Hà và Đoan Mộc Hồng mới thu được món binh khí của mình trở về.

Cả hai nàng đều đang tức giận hầm hầm nên định tràn tới để đánh nhau nữa. Nhưng quái nhân ấy đã kịp thời quát to lên một tiếng rồi vung cả hai chưởng phải lẫn trái, quét thẳng về hai đối phương khiến cả hai liền cảm thấy mình đang bị một luồng kinh lực mạnh mẽ hất lùi ra sau liền tiếp bảy tám bước dài mới cố gắng đứng vững trở lại được.

Lúc bấy giờ, Đàm Dục Phi cũng đã nhanh nhẹn bước tới, hạ giọng nói nhỏ rằng:

- Hàn cô nương, hiện giờ đang có quái nhân ấy đứng ra làm trọng tài, hơn nữa võ công của ông ta lại hết sức cao cường, vậy cô nương tạm thời chớ nên hành động liều lĩnh là hơn. Vì chắc chắn cô nương không thể thắng được ông ta đâu!

Trong lòng Hàn Ngọc Hà tuy vẫn còn đang âm ức, nhưng biết lời nói ấy của Đàm Dục Phi là đúng sự thực nên đành ngoan ngoãn nghe theo.

Đoan Mộc Hồng trái lại là một cô gái rất tinh ranh nên chẳng cần phải có ai bước tới khuyên ngăn cả. Nàng biết không làm sao tranh đoạt được ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân trước mặt quái nhân nọ, vậy tạm thời rút lui chờ cơ hội khác là hơn!

Giữa Hàn Ngọc Hà và Đoan Mộc Hồng trước đây vốn đã có sự xích mích với nhau, qua sự va chạm này hai người càng trở thành kẻ thù không đội trời chung.

Sau khi Đoan Mộc Hồng và Hàn Ngọc Hồng bước lui ra xa, thì ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân vẫn còn cắm đứng sừng trên đá. Tuy nhiên vì số người hiện diện tại đỉnh núi này, về mặt võ công đều cao cường tuyệt đỉnh, xứng đáng là bậc tông sư của một môn phái nên không ai thêm ngó ngàng chi đến nó cả.

Một số người võ công còn kém cỏi, tuy biết ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân ấy là một thứ vũ khí rất lợi hại, nếu mình chiếm được vào tay tất sẽ nhờ đó gia tăng uy lực rất nhiều. Nhưng vì họ kiêng sợ quái nhân nọ nên đành ngồi yên, không dám bước ra tranh giành.

Lúc ấy, quái nhân nọ lại cất tiếng cười dài rồi quay trở về tảng đá xanh to, ngồi xếp bằng trở xuống như cũ.

Trong khi đó thì trên đầu những thanh sắt nhọn, Khuru Quân Tố và Lữ Đăng Không đã đánh nhau đến ngoài ba mươi hiệp. Sự giao tranh giữa hai người hoàn toàn khác nhau với trận giao tranh giữa Lữ Đăng Không và Hỏa Phụng Tiên Cô khi nãy.

Vì Thanh Yến Khuru Quân Tố là một người có trình độ kình công hết sức cao tuyệt, nên khi ra tay đánh nhau với đối phương trên đầu những thanh sắt nhọn như thế này, tất nhiên là bà ta sẽ chiếm phần ưu thế hơn.

Chính vì thế nên thân hình của bà ta di động nhanh nhẹn như gió, mọi người chung quanh chỉ còn nhìn thấy một cái bóng xám xê dịch vun vút, đi đôi với ánh bạc lập lòe, từ ngọn roi của bà ta quét ra mà thôi. Bây giờ bà ta đã giữ phần chủ động, vung ngọn roi bạc quét ra tới tấp gây thành một uy lực mạnh mẽ vô song.

Nhưng Lữ Đăng Không lúc ấy vẫn đứng sững một nơi, vững vàng chẳng khác nào quả núi Thái Sơn, khắp chung quanh người lão ta lúc nào cũng có một vầng ánh thép màu tía từ ngọn Tử Kim Dao cuốn ra che chở. Tuy nhiên ông ta vẫn thủ nhiều hơn công. Thế là chỉ trong chốc lát sau, đôi bên lại đánh nhau trên mười thế võ nữa.

Tiếp đó, bỗng ai nấy nghe vị Chuông môn nhóm tại gia của phái Nga My là Hồng Ưng Cung Long bất ngờ kêu to lên rằng:

- Lữ sư đệ, người ta có ý định dùng lối đánh thay phiên để thủ thắng, vậy sư đệ đánh nhau với họ làm gì? Hãy để cho ngu huynh bước ra so tài với bà ta một chốc đã!

Lữ Đăng Không lúc bấy giờ đang lâm vào thế thủ nên tự biết dù có đánh nhau với Khuru Quân Tố, chắc chắn cũng không làm sao có thể thắng được đối phương, nhưng nếu ông ta muốn rút lui cũng chẳng phải là một chuyện dễ.

Hơn nữa, nếu ông ta bỏ dở cuộc giao tranh, nhảy xuống khỏi những thanh sắt nhọn thì cũng có nghĩa là mình mặc nhiên chịu thua đối phương rồi.

Ở vào trường hợp đó, không nói chi đến những hậu quả bất lợi khác, cần nói đến việc quái nhân kia sẽ ghi chép vào phiến đá xanh trên đỉnh núi, nói rõ là ngày này tháng này, Phi Hồ Lữ Đăng Không ở phái Nga My đã bị bại dưới tay của Phi Yến Khuru Quân Tố, Chuông môn của Thanh Yến Môn tại Tiên Nhân Phong trong vùng núi Võ Di thì chẳng hóa ra thanh danh của lão ta gây dựng bấy lâu nay đành buông trôi theo dòng nước chảy hay sao?

Vì nghĩ thế nên ông ta bèn hạ giọng cười nói:

- Cung sư huynh, dù cho họ có muốn dùng cách đánh thay phiên để giao tranh với mình thì cũng có chi đáng sợ chứ?

Giữa sư huynh và sư đệ của Lữ Đằng Không, kẻ hỏi người đáp và qua lời nói của họ, chúng tỏ họ đều khẳng định việc bước ra giao tranh của Khuru Quân Tố chính là muốn dùng một lối đánh thay phiên để thủ thắng đối phương.

Nên biết một con người dù võ công cao cường đến đâu, sinh lực trong cơ thể vẫn có giới hạn, như vậy một người phải đối phó với nhiều người thì sớm muộn gì cũng phải để nhiều sơ hở và sẽ bị hại trước một đối phương đông đảo thay phiên nhau để tấn công mình.

Với lối đánh ấy, ngoại trừ một số nhân vật hèn mạt chẳng kể danh dự trong phe hắc đạo thường hay áp dụng để thủ thắng đối phương, còn thì tất cả nhân vật giang hồ có địa vị tương đối khá cao, dù là trong tà phái cũng không khi nào chịu áp dụng nó bao giờ.

Giờ đây, Khuru Quân Tố nghe bọn họ nói như vậy, trong lòng hết sức tức giận. Bởi thế bà ta liền nhanh nhẹn vung tay quét mạnh ngọn roi bạc ra nghe một tiếng vút rồi nhảy lùi về phía sau, cốt giữ không cho Lữ Đằng Không tràn theo tấn công mình, cất giọng lạnh lùng cười nói:

- Cung đại hiệp, nếu cho rằng tôi đang dùng lối đánh luân phiên, mong lấy số đông để thủ thắng đối phương thì xin đại hiệp hãy bước ra chỉ giáo cho vài thế võ!

Đôi cánh tay của Hồng Ưng Cung Long vung mạnh lên, to tiếng nói:

- Tốt lắm!

Ông ta vừa nói dứt lời thì cả thân người liền vọt thẳng đứng lên khoảng không nhanh như một mũi tên bắn.

Trên người của Hồng Ưng Cung Long có khoác một chiếc choàng màu đỏ tươi nên khi ông ta vung tay phi thân bay bổng lên thì chiếc áo choàng ấy cũng theo chiều gió bay phấp phới, trông thực vô cùng sắc sỡ xem chẳng khác chi một con quái diệu lông đỏ đang xòe cánh bay lượn trên nền trời cao.

Giữa lúc thân người của Hồng Ưng Cung Long đang lơ lửng trên không, bất thần lại xoay nhẹ qua một lượt rồi đáp xuống những thanh sắt nhọn một cách nhẹ nhàng, vòng tay nói:

- Xin mời!

Hai đối phương, một bên có biệt hiệu là Thanh Yến và một bên có biệt hiệu là Hồng Ưng, đồng thời cả hai đều là bậc tông sư của một môn phái, nếu họ ra tay đánh nhau thì sẽ vô cùng khủng khiếp. Nhưng chẳng ngờ ngay lúc ấy, Đoan Mộc Hồng bỗng to tiếng kêu lên rằng:

- Sư phụ! Sư phụ! Phụng Cô không xong rồi! Vậy sư phụ hãy mau đến đây xem đã?

Kể từ lúc Khuru Quân Tố vung chưởng quét thẳng lên khoảng không để xô bạt Hỏa Phụng Tiên Cô tránh khỏi thế đao Tuyết Hoa Phiến Phiến của Lữ Đằng Không thì bà ta vì bận đánh nhau với Lữ Đằng Không nên hoàn toàn không biết đến thương thế của Hỏa Phụng Tiên Cô như thế nào. Giờ đây, khi bà ta nghe Đoan Mộc Hồng kêu to lên như vậy thì không khỏi thâm kinh hãi.

Bởi thế, bà ta liền nhảy lui ra sau bốn bước, cất giọng lạnh lùng nói:

- Hồng Ung Cung Long, xin ông hãy chờ đợi trong giây lát rồi chúng ta sẽ so tài cao thấp với nhau!

Hồng Ung Cung Long mỉm cười nói:

- Tôi sẵn sàng nghe theo ý kiến của các hạ!

Khuru Quân Tố liền khẽ nhún đôi chân, lướt đi nhanh như gió, thân người nằm thẳng ngang và sát trên mặt đất. Từ nơi cắm những thanh sắt nhọn ấy đến nơi Hỏa Phụng Tiên Cô đang ngồi cách xa độ sáu bảy trượng, thế mà suốt đoạn đường ấy, Thanh Yển Khuru Quân Tố chỉ thò chân điểm nhẹ lên mặt đất có một lần là đã bước đến nơi rồi.

Khi đến bên cạnh Hỏa Phụng Tiên Cô, bà ta trông thấy sắc mặt của Hỏa Phụng Tiên Cô đã vàng như nghệ và vết thương nơi ngực vẫn còn chảy máu đầm đề, bởi thế Khuru Quân Tố tức giận nói:

- Vết thương của Phụng Cô trầm trọng như thế này, vậy tại sao lại không điểm huyết để cầm máu lại?

Đoan Mộc Hồng đáp:

- Đệ tử đã sử dụng đủ các phương pháp, nhưng không làm sao cầm máu được cả!

Khuru Quân Tố hừ lên một lượt rồi cúi người xuống để xem qua Hỏa Phụng Tiên Cô. Nhưng ngay lúc ấy, bất thần đôi mắt của Hỏa Phụng Tiên Cô mở to lên đồng thời hai bàn tay của bà ta cũng đề mạnh trên vai hai người đệ tử của Phi Yển Môn, gắng gượng đứng thẳng người dậy.

Thanh Yển Khuru Quân Tố trông thấy thế hết sức kinh ngạc. Nhưng liền đó bỗng nghe trong cổ họng của Hỏa Phụng Tiên Cô có tiếng tăng háng rất mệt nhọc, chẳng mấy chốc sau, bà ta cất giọng khàn khàn gần rõ từng tiếng một rằng:

- Các vị hãy cẩn thận đề phòng... tiếng đàn... Kim Tiên Chấn Càn Khôn Hàn Tố... tuy bị chết dưới tay tôi... nhưng kẻ sát nhân chính là tiếng đàn ấy!

Giọng nói của Hỏa Phụng Tiên Cô tuy đã trở thành khàn khàn nhưng số người có mặt trên đỉnh núi, ai ai cũng đều nghe rõ mồn một.

Bởi thế tất cả quần hùng đều giạt mình sửng sốt. Vì bà ta bảo “tiếng đàn” là có nghĩa lý gì? Thực không ai có thể hiểu rõ được điều ấy cả!

Song chỉ có một mình Đàm Dục Phi thì khác hẳn, vì chàng đã chợt nhớ lại việc xảy ra trên núi Hồ Khuru trước đây.

Hôm ấy, chàng và người em gái của mình, sau khi viết xong mấy dòng chữ lưu bút trên tảng đá xanh cho người cha già, thì bắt đầu phi thân nhắm hướng núi Võ Di lướt tới. Nhưng hai anh em của chàng chạy đi chẳng được bao lâu, bất thần nghe có tiếng đàn du dương vui vẻ từ đâu vọng đến bên tai.

Tiếng đàn ấy nghe không có chi lạ, cũng như những tiếng đàn của người đời mà thôi nên hai anh em chàng cũng không hề để ý chi cả, chỉ một mực lo chạy bay về phía trước.

Nhưng mãi đến lúc tiếng đàn đã im hẳn, hai anh em chàng mới phát giác được một chuyện lạ lùng. Ấy là từ nãy đến giờ, hai người tuy vẫn tiếp tục chạy nhanh như bay song vẫn ở y nguyên chỗ cũ!

Nếu tính về thời gian thì đáng lý ra hai anh em chàng phải vượt đi xa đến hai ba mươi dặm đường rồi, thế mà trên thực tế, cả hai vẫn đứng nguyên chỗ cũ!

Lúc ấy hai anh em Đàm Dục Phi nhận thấy việc đó rất lạ lùng, nhưng vì họ không làm sao tìm ra được nguyên nhân nên tạm gác bỏ, không đề cập và tìm hiểu nữa. Thế mà giờ đây, chàng bỗng nghe Hỏa Phụng Tiên Cô đang cơn bị thương trầm trọng, sắp nhắm mắt lìa đời lại nói lên hai tiếng “tiếng đàn” ấy, khiến chàng không khỏi hết sức lấy làm lạ.

Lúc đó Thanh Yến đang cau chặt đôi mày nói:

- Phụng Cô, bà đang nói chi thế?

Đôi mắt của Hỏa Phụng Tiên Cô giương tròn xoe, cất giọng yếu đuối nói tiếp rằng:

- Tiếng đàn ấy...! Xin các vị hãy chú ý đến tiếng đàn ấy...!

Bà ta lại nhấn đi nhấn lại hai lần “tiếng đàn” rồi bỗng cất tiếng than dài nói:

- Ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân ấy... tôi biểu cho A Hồng. Trong chiếc bánh xe tròn...

Câu nói vừa đến đây thì bỗng nhiên im hẳn.

Khuru Quân Tố vội vàng đưa tay ra sờ lên lồng ngực của Hỏa Phụng Tiên Cô thì thấy trái tim bà ta không còn đập nữa!

Đoan Mộc Hồng vội vàng lên tiếng hỏi:

- Sư phụ, Phụng Cô đã như thế nào rồi?

Khru Quân Tố nhớ đến tình bạn giữa mình và Hỏa Phụng Tiên Cô nên đôi khóe mắt liền trào ra hai dòng lệ nói:

- Bà ấy... chết rồi!

Đoan Mộc Hồng đứng trơ người ra một lúc thật lâu, nói không ra lời!

Khru Quân Tố đỡ xác chết của Hỏa Phụng Tiên Cô để nằm nhẹ nhàng lên mặt đất rồi quay mặt về phía Đoan Mộc Hồng to tiếng nói:

- Hồng nhi, trước khi Phụng Cô lìa đời, bà ấy đã bằng lòng hiến ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân cho ngươi, thế tại sao ngươi chưa chịu đi lấy?

Đoan Mộc Hồng đã nghe rõ lời nói của Hỏa Phụng Tiên Cô nên biết trong ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân đang có giấu một món vật chi. Do đó, nàng bèn đưa chân bước tới rồi nhanh nhẹn xoay thân người lướt thẳng đến trước ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân.

Cùng một lúc ấy, Hàn Ngọc Hà cũng định phi thân tràn tới để đoạt lấy món binh khí nọ. Nhưng Đàm Dực Phi đã kịp thời kéo nàng trở về, nói:

- Hàn cô nương, ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân ấy cũng chẳng phải là một món binh khí phi thường chi, vậy hà tất phải ra tay tranh đoạt?

Trong khi Đàm Dực Phi và Hàn Ngọc Hà đang nói chuyện với nhau thì Đoan Mộc Hồng đã lấy được ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân vào tay lui trở về chỗ cũ.

Hàn Ngọc Hà tuy hoàn toàn không tán đồng với lời nói của Đàm Dực Phi, song vì thấy ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân đã rơi vào tay người rồi nên cũng đành làm thinh.

Số quần hùng trông thấy Hỏa Phụng Tiên Cô là một cao thủ tuyệt đỉnh, thế mà giờ đây đành nhắm mắt lìa trần nên ai ai cũng đều có một cảm giác là cuộc họp mặt trên Tiên Nhân Phong tại vùng núi Võ Di này chắc chắn sẽ xảy ra nhiều chuyện chẳng may. Bởi thế nhất thời không ai lên tiếng nói chi cả.

Riêng Lữ Đăng Không yên lặng trong giây lát thì bỗng ngửa mặt nhìn trời cao cười to ba tiếng dài. Nhưng tuy miệng lão ta cười hả hê, song đôi khóe mắt lại tuôn trào đôi dòng lệ già nua nói:

- Phu nhân ơi! Nếu hương hồn của phu nhân linh thiêng, thì có lẽ ngày hôm nay phu nhân cũng tạm yên lòng được một nửa rồi!

Câu nói vừa dứt, ông ta bèn quay người lại nhìn về phía Quý Thánh Thanh Linh gần giọng quát rằng:

- Người còn giả vờ ngồi yên làm chi thế?

Khuru Quân Tố hồi hả nói:

- Hãy chậm đã! Vì việc riêng của chúng tôi hiện giờ vẫn chưa giải quyết xong kia mà!

Hồng Ung Cung Long cười nhạt nói:

- Khuru Thanh Yến, hôm nay chúng tôi kéo lên ngọn núi này nào phải để đấu khẩu chơi với bà đâu! Vậy hãy chờ mọi việc giải quyết xong, tất sẽ có ngày tôi đến tìm gặp bà, bà hà tất phải tỏ ra sốt ruột?

Khuru Quân Tố cất giọng lạnh lùng cười khanh khách liên tiếp, nhưng im lặng không nói chi thêm nữa.

Trong lúc ấy mọi người bỗng nghe vị Chưởng môn của phái Điểm Thương lên tiếng nói:

- Lữ Tổng tiêu đầu, riêng về lữ yêu quý này, hãy để cho phái Điểm Thương được một cơ hội đóng góp ít nhiều sức lực!

Vừa nói ông ta vừa đưa tay để mạnh lên chuôi kiếm rồi phi thân bay thẳng đến những thanh sắt nhọn đáp yên xuống.

Lữ Đăng Không và Cung Long đều biết Thần Thủ Kiếm Khách Khuất Ngọc Kỳ chẳng những về kiếm thuật siêu quần bạt chúng mà về nội công cũng có một trình độ cao siêu độc đáo. Do đó tuy Quý Thánh Thanh Linh là một nhân vật nổi danh trong võ lâm mấy mươi năm qua, hơn nữa lại là người rèn luyện rất nhiều môn võ công ác độc và quái dị, khiến đối phương khó bề đề phòng, nhưng chắc chắn Khuất Lục Kỳ dù cho không thắng được cũng vẫn không đến nỗi bị bại dưới tay đối phương.

Hơn nữa Tây Môn Nhất Nương chính là một nhân vật trong phái Điểm Thương, vậy việc báo thù cho bà ta mà không có sự đóng góp của phái Điểm Thương thì thật là một điều khó xử về phần tình cảm.

Chính vì thế nên sau khi thấy Khuất Lục Kỳ phi thân nhảy lên đầu những thanh sắt nhọn thì Lữ Đăng Không và Cung Long đều vòng tay cúi mình, nhanh nhẹn nhảy lùi xuống mặt đất ngay.

Khuất Lục Kỳ dùng thế Phong Bãi Hà Hoa đáp xuống nhẹ nhàng và đứng yên giữa những thanh sắt nhọn, bàn tay vẫn đề chặt trên chuôi kiếm. Những tà áo dài của ông ta không ngớt tung bay theo chiều gió lộng, trông thái độ có vẻ hết sức ung dung, trang nhã.

Tiếp đó Khuất Lục Kỳ bèn đưa tay chỉ thẳng về Quý Thánh Thạnh Linh nói:

- Họ Thạnh kia! Giờ đây ông cũng nên bước ra cho rồi!

Quý Thánh Thạnh Linh thông thả đứng thẳng người, nhưng bỗng phá lên cười to ha hả.

Tiếng cười của ông ta nghe bình thường như mọi người, chứng tỏ ông ta không hề sử dụng đến thuật Quỷ Khốc Thần Hiệu chi cả.

Sau khi im tiếng cười, Quý Thánh Thạnh Linh không trả lời thẳng với Khuất Lục Kỳ mà trái lại nhìn về phía Lữ Đăng Không xá dài một xá, nói:

- Lữ Tổng tiêu đầu, giữa chúng mình gặp nhau một lần trong thành Cô Tô và vì có sự hiểu lầm nhau nên mới đưa đến việc cả hai phu phụ của Lữ Tổng tiêu đầu bị trúng chưởng của tạt hạ, khiến cho tôn phu nhân bị mất mạng nơi nhà riêng của Hàn Tốn. Việc đó thực đã làm cho tạt hạ vô cùng ân hận!

Lời nói của Quý Thánh Thạnh Linh vừa thốt ra khỏi miệng, ai ai đều hết sức ngạc nhiên không hiểu lão ta định nói gì!

Vì Quý Thánh Thạnh Linh là một nhân vật phải được kể là khét tiếng và cũng là người cao tột trong tà phái. Tuy về phần tên tuổi của lão ta thì có nhiều người như Thất Sát Thần Quân, một nhân vật lung chùng giữa hai phái chính tà trước kia cũng như Hắc Thần Quân ở núi Thái Sơn, Kim Cô Lâu ở Tây Thiên Mục hiện nay đều có thể so sánh kịp, nhưng riêng về thanh thế của lão ta thì chắc chắn không ai có thể bì kịp được cả!

Vì lão ta chiếm đóng vùng Quý Cung đầy hiểm trở, đồng thời lại rèn luyện được những môn võ công hết sức độc đáo, chiêu tập được thủ hạ đông đảo. Do đó số người trong phe chính phái không dám xem thường lão ta, nên những nhân vật trong Quý Cung lúc nào cũng tỏ ra tự cao tự đại, không xem ai vào mắt.

Giờ đây quân hùng trong võ lâm đều tụ tập đến ngọn Tiên Nhân Phong chính là một cơ hội tốt để ra oai hầu nêu cao tên tuổi của mình trong võ lâm, gây uy tín cho môn phái. Đáng lý ra khi có một cơ hội giao tranh bằng võ lực thì với một nhân vật như Quý Thánh Thạnh Linh phải lập tức phi thân lướt đến những thanh sắt nhọn kia để cùng tranh tài cao thấp với đối phương mới phải.

Thế nhưng lão tại lại điềm tĩnh quay về Lữ Đăng Không nói lên những lời ấy, quả là một chuyện quái dị không ai hiểu nổi!

Các cao thủ trong hai phái Nga My và Điểm Thương đều giương to đôi mắt nhìn chòng chọc về phía Quỷ Thánh Thạnh Linh. Trong lòng vô cùng hoang mang, không hiểu ông ta định giở trò gì.

Riêng Lữ Đăng Không trong nhất thời chẳng tìm được một lời đối đáp như thế nào cho phải nên chỉ cất tiếng hừ lạnh lùng mà thôi.

Song Quỷ Thánh Thạnh Linh hoàn toàn không để ý chi đến việc ấy, lại phá cười to ha hả nói:

- Lữ Tổng tiêu đầu, theo ý kiến thô thiển của tại hạ thì sự hiểu lầm trước đây giữa chúng ta giờ đây nên xóa bỏ đi là tốt nhất!

Số người của Khuất Lục Kỳ nghe thế đều đồng thanh to tiếng nạt thẳng vào mặt lão ta. Nhưng Quỷ Thánh Thạnh Linh vẫn một mực tươi cười nói:

- Lữ Tổng tiêu đầu, tại hạ hiện giờ đang có một việc muốn bàn bạc riêng cùng ông, hầu trao đổi buôn bán với nhau. Và tại hạ biết chắc Lữ Tổng tiêu đầu nhất định sẽ bằng lòng ngay!

Lời nói của Quỷ Thánh Thạnh Linh cứ mỗi lúc lại có vẻ khó hiểu và bí mật nên làm cho Lữ Đăng Không càng hoang mang.

Hồng Ung Cung Long to tiếng quát rằng:

- Có điều chi hãy mau nói ra, giấu đầu giấu đuôi mãi làm chi thế?

Quỷ Thánh Thạnh Linh thông thả nói:

- Lữ Tổng tiêu đầu, tôn phu nhân hiện giờ tuy đã chết rồi, nhưng lệnh lang thì hãy còn sống trên dương trần này, vậy chẳng hay ông có muốn biết hay không?

Lữ Đăng Không nghe thế không khỏi giật mình, gằn giọng hỏi:

- Vậy sống chết của con trai tôi, ông làm thế nào biết được?

Quỷ Thánh Thạnh Linh cười nói:

- Câu hỏi ấy phải lắm, hiện giờ lệnh lang đang ở tại Quỷ Cung của tại hạ, vậy tại sao tại hạ lại không biết chứ?

Lữ Đăng Không nghe qua lời ấy, sắc mặt liền biến hẳn, đưa chân tràn tới trước một bước. Nhưng liền đó ông ta vội vàng lùi trở ra sau ngay, cười nhạt nói:

- Ai lại không biết ông là người lắm mưu sâu chước độc, hơn nữa tôi chẳng phải là một đứa trẻ lên ba, vậy làm thế nào ông lừa tôi được?

Vì trước đây Lữ Đăng Không đã phát giác được một xác chết trẻ thơ không đầu bên trong gian hầm đá bí mật của mình và dù cho xác chết ấy đã mất thủ cấp, nhưng nhìn qua y phục và vật trang sức thì rõ ràng đấy chính là Lữ Lâm, đứa con trai yêu quý của ông ta. Do đó ông ta đinh ninh là Lữ Lâm không còn sống trên cõi đời này nữa, nên hoàn toàn không tin lời của Quý Thánh Thạnh Linh.

Lẽ tất nhiên Lữ Đăng Không chẳng làm sao biết được xác chết trẻ thơ không đầu mà lão ta phát giác được bên trong gian hầm đá bí mật của mình chính là một âm mưu vô cùng to tát nhằm gây rối loạn trong võ lâm.

Quý Thánh Thạnh Linh trông thấy Lữ Đăng Không còn có vẻ nghi ngờ nên lại lên tiếng nói:

- Lữ Tổng tiêu đầu, việc ấy chỉ một mình tôi nói thì thực hoàn toàn không có chứng cứ chi cả. Vậy tại đây có Trúc Lâm Thất Tiên và vị Chưởng môn của Thái Cực Môn là Phán Tiên Từ Lưu Bản chắc chắn cũng hiểu được việc đó, mong ông hỏi lại thì sẽ rõ hơn!

Lữ Đăng Không nghe thế càng hoang mang, nhanh nhẹn quay về phía Trúc Lâm Thất Tiên. Nhưng ông ta chưa kịp lên tiếng hỏi thì Thần Bút Sở Tự đã nói to rằng:

- Lời nói ấy của Quý Thánh chính là đúng sự thật!

Riêng Phán Tiên Từ Lưu Bản thì khuôn mặt méo xệch trông thực vô cùng xấu xí!

Lữ Đăng Không thấy lời nói của Quý Thánh Thạnh Linh có chỗ xác thực, trong lòng vừa kinh hãi lại vừa vui mừng.

Ông ta vui mừng vì đứa con nối nghiệp của mình là Lữ Lâm chưa chết, nhưng ông ta kinh hãi vì hiện nay Lữ Lâm đã rơi vào tay của Quý Thánh Thạnh Linh. Vậy không hiểu nó đang bị sự hành hạ khổ sở đến đâu?

Bởi thế ông ta vội vàng lên tiếng hỏi:

- Hiện giờ ông đã đối xử với nó như thế nào rồi?

Quý Thánh Thạnh Linh cười nói:

- Hiện giờ tại hạ đã để nó ở yên dưới mười tám tầng địa ngục trong Quỷ Cung, nhưng hoàn toàn không làm điều chi thiệt hại đến tính mạng nó cả!

Lữ Đăng Không biết Quỷ Cung là một cái sơn động nhiều ngõ ngách chìm sâu dưới lòng núi, gồm có đến mười tám tầng khác nhau. Nhưng mặc dù gọi đó là "địa ngục" nhưng kỳ thực thì sự cư trú vẫn cảm thấy dễ chịu chứ chẳng có chi khổ sở quá đáng. Chính vì thế nên

khi nghe Quỷ Thánh Thanh Linh cho biết là không hề xuống tay hành hạ Lữ Lâm, ông ta cũng đỡ lo đi một phần lớn.

Do đó ông ta bèn thở phào một hơi dài, hạ giọng hỏi rằng:

- Nhưng hiện giờ ông muốn gì?

Quỷ Thánh Thanh Linh cười nói:

- Lữ Tổng tiêu đầu có thể tin là tại hạ hoàn toàn không có ác ý. Song chẳng qua tại hạ muốn dùng lệnh công tử đánh đổi lấy một vật nơi các hạ mà thôi. Nhưng tại hạ tin rằng các hạ nhất định sẽ bằng lòng.

Lữ Đăng Không đã biết Quỷ Thánh Thanh Linh có ý định bắt cóc con mình để uy hiếp mình phải đem một vật quý báu ra đánh đổi. Nhưng ông ta vẫn không làm sao biết được Quỷ Thánh Thanh Linh định đánh đổi vật gì?

Trong khi Lữ Đăng Không đang định lên tiếng hỏi thì Quỷ Thánh Thanh Linh đã nói trước rằng:

- Việc ấy nơi này không tiện nói ra, vậy để khi mọi việc ở đây xong xuôi, chúng ta cùng tìm đến một địa điểm khác thương lượng được không?

Lữ Đăng Không xét thấy Lữ Lâm hiện đang rơi vào Quỷ Cung, trong việc này đối phương đã chiếm ưu thế hơn, nên cũng đành phải chịu chứ chẳng còn cách nào khác nữa. Ông ta bèn gật đầu nói:

- Cũng được!

Sắc mặt của Quỷ Thánh Thanh Linh tràn đầy vẻ đắc ý, đưa mắt quét qua mọi người một lượt nói:

- Hiện giờ tại hạ đã được Lữ Tổng tiêu đầu bằng lòng như vậy thì tại hạ xin cáo lui thôi!

Vừa nói, Quỷ Thánh Thanh Linh vừa đưa tay ra phía sau lưng, khoát lên một cái, rồi cùng Mãng Sơn Song Sứ nhắm phía chân núi định lướt thẳng xuống...

Nhưng Khuất Lục Kỳ đang đứng sững trên đầu những thanh sắt nhọn, trông thấy Quỷ Thánh Thanh Linh định bỏ đi, thì thử hỏi làm sao bằng lòng buông tha cho lão ta được?

Bởi thế, Khuất Lục Kỳ liền lấy hơi Đan Điền, gằn giọng quát to rằng:

- Lão yêu quỷ kia! Ngươi tự thấy là không thể đối địch nổi, nên định bỏ chạy hay sao?

- o 0 o -

<http://www.nhanmonquan.com>